

Věnuje Lucie ochablý úsměv.

„Potřebuji čistou, studenou vodu, a také hadry. Musíme jí snížit horečku.“

„Hadry už tu nejsou, strážníci je odnesli,“ odtuší Clara.

Jedno z těch úředních rozhodnutí, co nikdo nechápe: prošli všechny čtvrti kolem hradeb, dům od domu, a zabavili hadry pod záminkou, že se jimi přenáší cholera.

Paní de Villafranca vytáhne navoněný kapesníček a začne nemocné omývat tělo octovou vodou, což se v takových případech dělá, ačkoli se ve skutečnosti stejně jako u studené vody neví, jestli to k něčemu je.

„Zítra donesu prášek z podražce.“

„Ten, co se mu říká protijed? Slyšela jsem, že se nedá sehnat.“

„Já vím, kde ho najít.“

Není divu, pomyslí si Lucía, tenhle lék na cholera je pro chudé nedosažitelný, ale pro někoho jako paní de Villafranca ne. Lucía z plátěné tašky hrdě vytáhne hrst mincí.

„Můžu zaplatit.“

„Schovej si je, budeš je potřebovat. Nevím, kolik času vám tu ještě zbývá, prý vás odsud chtějí vykázat.“

Tahle zvěst už koluje několik dní. Vina za šíření cholery se na chudé hází jako hlína plnými lopatami, chtějí zničit jejich obydlí a vyhnat je z Madridu. Nestačí jim zavírat brány v městských hradbách a hlídat, kdo jimi prochází, chtějí chudé zahnat co nejdál. Lucía je přesvědčená, že je chtějí pozabít.

„Nechám vám tu trochu octa. Nalijte ho maličko do kotlíku s teplou vodou a tu dejte matce pít, ať vyvoláte zvracení. Zítra jí bude lépe.“

Cándida se ztěžka zvedne a pevně starší ženu obejmě. Zdá se to jako gesto vděku, ale ve skutečnosti je to zoufalá prosba. Hlas se jí chvěje úsilím. Pošeptá paní de Villafranca několik slov.

„Nenechte moje dcery samotné.“

„Neztrácej víru, Cándido, uzdravíš se.“

„Jsou ještě malé. Postarejte se o ně, pro lásku Boží. Nikoho jiného nemají.“

Paní de Villafranca jí prsty pročeše plavé vlasy a před odchodem ji políbí na čelo. Clara na matku upírá oči zalité slzami. Je to jedenáctiletá dívka, dokáže rozpoznat loučení, ale není připravená ho přijmout.

„Já nechci, aby se o mě starala tahle paní, chci, abyste se o mě starala vy.“

Cándida se pokusí o úsměv, ale vyjde jí z toho jen pokřivený bolestný škleb. Vyčerpaně padne na matraci. Lucía vytáhne z tašky kabát, který ukradla v bytě na ulici svatého Jeronýma, a přikryje ji.

„Matko, mám peníze na jídlo. Aspoň na několik dní.“

Cándida přimhouří oči a zachumlá se do teplého svrchníku. Claře se rozzáří pohled.

„Kdes je vzala?“

Lucía se na ni usměje.

„Našla jsem v Madridu kouzelnou fontánu. Když do ní hodíš kamínek, malý oblázek, promění se v minci.“

„To by pak ale byli bohatí všichni.“

„Ne, protože se do ní musejí házet, jen když se kamínky po dešti lesknou, jen když zrovna vyšlo zpoza mraků slunce a jeho paprsky dopadnou na fontánu. A to neví kromě mě nikdo.“

„Musíš mi ukázat, jak se to dělá.“

„Nelíbí se mi, že kradeš, dcerko,“ zamumlá ospale Cándida a prolomí kouzlo okamžiku.

Lucía zkriví tvář. Není to poprvé, co něco takového slyší. Její matka chce, aby ji Lucía vystřídala v prádelně Paletín na břehu řeky Manzanares. „Chovej se jako spořádaná žena,“ opakuje jí neustále. „Netahej se s těmi kapsáři ve městě, zůstaň na téhle straně hradeb, v Madridu na nás nečeká nic